

47. Quæstio 8. An Episcopus, ingruente peste tuâ suâ in diœcesi, teneatur ibi morari? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 2. 2. q. 185. art. 5. Cayetan. 2. 2. q. 185. art. 5. & seqq. Sylvius 2. 2. q. 185. art. 5. Sotus de iust. lib. 1. q. 3. art. 1.

48. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. di. st. 38. q. 1. num. 11. Macedo de Clavib. lib. 4. cap. 7. pag. 514. Corduba in qq. lib. 1. q. 19. Castillentus in Polyanth. Seraph. verb. residentia, cap. 7. & seqq. Cavellus in schol. in 3. di. st. 38. q. 1.

49. Ex Scholâ Eximiâ Suarez tom. 4. in 3. p. disp. 44. sect. 3. Valentia in 3. p. disp. 10. q. 3. punct. 5. Toletus in summ. lib. 4. cap. 10. Layman lib. 2. tract. 3. cap. 3. Coninch de fide, disp. 15. dub. 5. Vazq. in Opuscul. de Benefic. cap. 4. §. 2. dub. 1. Azor p. 2. lib. 7. cap. 4. Reginal. tract. 4. lib. 30. num. 54. Sanchez lib. 8. disp. 6. num. 5. Bauny de benefic. disp. 14. cap. 4. Fagundez tom. 1. lib. 1. cap. 29.

50. Ex aliis Diana p. 5. tract. 2. resol. 8. Covarrub. lib. 3. var. cap. 13. Barbofa 3. p. de offic. & potest. alleg. 53. Anton. Genuens. in Manual. pastor. cap. 31. Bailæus verb. residentia, num. 1. & seqq. Navarro in Manual. cap. 25. num. 121. Gonzalez in Reg. 8. Cancellar. gloss. 24. num. 128.

51. Quæstio 9. An Episcopi teneantur residere in loco, qui habent Ecclesiam, ubi accolæ omnes totius diœcesis sunt schismatici? De quò, hic q. 8.

52. Quæstio 10. An liceat Parochis suis ab Ecclesiis abesse causâ pestis; infirmitatis, aut inimicitia capitalis? De quò, hic q. 8.

53. Quæstio 11. An, si in totâ diœcesi sit pestis, possit licitè Episcopus extra illam, loco tamen viciniore tuto hærare, indeque ovibus suis providere? De quò, hic q. 8.

54. Quæstio 12. An charitas erga proximum, sive urgens necessitas valeat à residentia excusare? De quò, hic q. 8.

55. Quæstio 13. An omnes homines suppari charitatis debeamus diligere affectu? De quò, hic q. 1. & 2.

56. Quæstio 14. An ex charitate primò Detum, & ultimò inimicos teneantur homines diligere? De quò, hic q. 1. & 2.

57. Quæstio 15. An mali carne coniuncti plus sint ex charitate diligendi, quàm boni extranei? De quò, hic q. 1. & 2.

58. Quæstio 16. An minùs diligere inimicos, quam alios proximos, aptè ac licitè homines possint? De quò, hic q. 1. & 2.

59. Quæstio 17. An, & quomodò sit charitas incipiens, proficiens, perfecta, perfectior, & perfectissima? De quò, hic q. 1.

Quæ

60. Quæstio 18. An liceat Episcopis suis ab Ecclesiis abesse ob alias causas ex a numeratis in primo capite Sessiois vigesima tertia Tridentini? De quò, hic q. 8.

61. Quæstio 19. An Pontifex, iuxta qualibet ex causâ, valeat concedere facultatem non residendi ad biennium, quinquennium, aut in perpetuum? De quò, hic q. 8.

DE CHARITATE, QUANTUM AD meriti perfectionem.

DISTINCTIONIS TRIGESIMÆ SYNOPSIS.

*Maius habet meritum chari dilectio fratris,
Quàm tenet adversi frigidus hostis amor.*

Sic incipit: *Hic solet quæri.*

Sic terminat: *Accipiendum est.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illa egit Magister de ordine charitatis respectu diligendorum, sive de charitate ipsâ secundum quantitatem motûs; sed in præsentî determinat de eâ quantum ad meriti perfectionem: igitur à connexionis seopo in his distinctionibus non aberrat Magister.

2. Consequentia probatur: Charitas, quantum ad meriti perfectionem, necessariò consequitur ex ipsâ charitate secundum quantitatem motûs; sed Magister in superiori distinctione egit de charitatis ordine respectu diligendorum, sive de charitate ipsâ secundum quantitatem motûs: ergo dum in præsentî de eadem determinat charitatem, quantum ad meriti perfectionem, non incongruè procedit.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ assignat Magister rationem, quare amicorum dilectio sit magis meritoria, quàm inimicorum. In secunda verò, oppositum sustinere videtur, nempe, dilectionem inimicorum magis meritoriam

riam

riam esse amicorum dilectione. In tertiâ autem, & ultimâ expendit, qualiter charitas possit coherere unâ cum inimicorum dilectione imperfectâ.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctionis partis indagine, prima statuitur thesis: *Maioris meriti arbitratur dilectio, quâ amicus diligitur, quàm illa, quâ inimicus amatur.* Hanc propugnat Magister in litterâ ex cuiusdam dubitationis efficaci solutione.

5. Sic in textus littera inquit Magister: *An diligere amicum maioris sit meriti, quàm inimicum diligere?* Cui perfacili dubitationi cum distinctione respondet Magister. Si enim amicorum dilectio unâ cum inimicorum dilectione accipiatur, compareturque ad solam amicorum dilectionem, absque ullâ controversiâ perspicua est solutio, quod diligere amicum, simulque inimicum, sit maioris meriti, quàm solum diligere amicum.

6. Si verò dilectio amici solitariè accipiatur, compareturque ad solam inimici dilectionem, tunc obscura, & valde operosa est solutio; cum non possit faciliter dijudicari, an sit idem, vel diversus dilectionis motus, quo diligitur amicus, & inimicus. Tamen non incongruè putatur, dilectionem amici esse magis meritoriam inimicorum dilectione, sive sit unus, sive duo dilectionis motus, quibus amicus, & inimicus diliguntur, eò quod amicorum dilectio sit ferventior frequentiorque inimicorum dilectiones.

7. En apertum referatumque Magistri iudicium circa appositam difficultatem, quod ex dictis sic primò poterat quoad primum illustrari sensum: Amicorum dilectio unâ cum inimicorum dilectione, maior saltem extensivè censetur, quàm ea, quæ solum est amicorum ad utrasque comparata; sed ex eo quod maior sit amicorum dilectio unâ cum inimicorum dilectione, quàm ea, quæ solum est amicorum ad utrasque comparata, maioris est meriti diligere simul amicum, & inimicum, quàm tantum diligere amicum: ergo.

8. Secundò, etiam quoad alium probatur sensum: Illa est magis meritoria dilectio, quæ maiorem imbibit charitatis fervorem: sed dilectio amicorum solitariè accepta, maiorem imbibit charitatis fervorem, quàm inimicorum dilectio, si per se solum accipiatur; quia ferventiùs amicum, quàm inimicum diligitur, ut exploratum est apud omnes: ergo sive sit unus, sive duo dilectionis motus, quibus amici, & inimici diliguntur, amicorum dilectio semper erit magis meritoria inimicorum dilectione.

Sed

9. Sed oppones in Magistri doctrinam: Actus, ex Philosopho lib. 2. de Animâ, textu 35. suam ad obiectis arrogant specificacionem; sed amicus, & inimicus diversa obiecta, distinctaque diligibilia arbitrantur: ergo uno eodemque charitatis motu, non poterit quis amicum, simulque inimicum diligere: ergo Magistri solutio, non solum obscuritate laborat, ut ipsi videbatur; verum in his, à rectitudine philosophicâ maximè flectit.

10. Respondetur, Magistri doctrinam indubitatis philosophiæ inniti principiis, sicque ab eius rectitudine nullatenus deviare, pro comperto habemus. Non enim loquitur hîc Magister de actu, sive motu simplici, & absoluto; nam ita non valet unus idemque motus esse in amicum, & inimicum, ut benè convincit instantia; sed de actu, aut motu collativo, quo quis afficitur circa aliqua duo, unum alteri præponendo. Unde, potest quis hoc unico motu comparativo diligere amicum, & simul inimicum; & quod secundum aliquid sui sit intensior, & secundum aliquid remissior, cum in ipso prius, & posterius absque ulla contradictione cohereant. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficiant.

11. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis indagacione, secunda præfigitur thesis: *Divus Augustinus hic obvium se dat superiori asserto, dum tenere videtur, maioris meriti esse dilectionem, quâ inimicus diligitur, quàm quâ amicus amatur.* In cuius probationem quasdam Augustini expressas adducit auctoritates, etsi postmodum ipsis accommodam interpretationem in textus littera edijciat.

12. Sic arguit Augustinus in Enchir. cap. 73. Plus est diligere inimicum, quàm amicum: ergo & maioris meriti dilectio inimici, quàm amici. Probat antecedens: Diligere inimicos, eisque benefacere, congruit perfectis; neque hoc à tanta multitudine impleri, quanta in oratione Dominicâ exauditur, dum dicitur: *Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* Ergo quia plus est diligere inimicum, quàm amicum: atque adeò maioris meriti dilectio inimici, quàm amici.

13. Ulteriùs, hanc Augustini auctoritatem præfigimus, & alias modò missas facimus, cum omnes in unum coire videantur. Sic affatur in Enchir. cap. 74. *Minus magnum est erga eum, qui tibi nihil mali fecerit esse benevolum, & beneficium: Illud multò grandius, & magnificentissima bonitatis est, ut tuum quoque inimicum diligas, & ei, qui tibi malum vult, & si potest, facit, tu semper bonum velis, faciasque quod possis, audiens dicentem Iesum: Diligite inimicos vestros, & benefacite his, qui*

Tom. III.

Li

ede.

oderunt, vos, &c. igitur inimicorum dilectio, ex Augustino, multò melior perfectiorque est amicorum dilectione.

14. Respondet tamen Magister, Augustinum hinc fuisse alloquutum iuxta superioris asserti sensum, videlicet, dilectionem inimici unà cum amici dilectione esse meliorem, maiorisque meriti, ac perfectionis, quàm sola amici dilectio; non verò, quod inimici dilectio solitariè accepta, & ad solius amici dilectionem comparata, sit perfectior maiorisque meriti, quàm ista.

15. Sed argues iterum in præfata Augustini dubitationis fulcimentum ex illo Matthæi cap. 5. *Si diligitis illos, qui vos diligunt, quam mercedem habebitis*: ergo quia ex his Christi Domini verbis fatiscaret, ut innuit Glossa, maioris meriti ac perfectionis esse inimicorum, quàm amicorum dilectionem; cum maior merces inimicorum dilectioni adscribatur: igitur quod maioris meriti sit dilectio, quàm inimicus diligitur, quàm illa, quàm amicus amatur, haudubiè Augustini considerationi favere videtur.

16. Respondetur ex Magistri doctrina negando geminam Consequentiam, sacrumque Matthæi exponendo textum. Quia etsi in dilectione inimicorum plus charitatis virtus extensivè, cæteris paribus, exerceri videatur, quàm in amicorum dilectione, eò quod dilectionis motus erga inimicos purior, & difficilior appareat; nihilominus motus dilectionis in amicos maioris meriti ac perfectionis arbitratur; cum maiori intensione, & assiduo fervore polleat hic charitatis motus, quàm ille, nihilque inveniatur in eo, à quo retardari possit. Undè Mathæi dictum, solùm impræsentiarum hoc in sensu expendere duximus opportunum.

17. Argues insuper: Maior est pugna, & difficultas in inimicorum dilectione, quàm in amicorum amore; sed ubi maior viget pugna, & difficultas, ibi maior virtus, & perfectio moratur: ergo si in inimicorum dilectione maior viget pugna, & difficultas, quàm in amicorum amore moratur, maioris meriti, & perfectionis erit dilectio, quàm diligitur inimicus, quàm illa, quàm inimicus amatur.

18. Respondetur ex Magistro negando Minorem, & Consequentiam. Licet enim maior pugna, & difficultas in inimicorum amore vigeat, quàm in amicorum dilectione; tamen amicorum amor, æquè omnibus pensatis, maior, & perfectior autumat, quàm inimicorum dilectio, etsi hæc difficilior assequatur illo; quia magnitudo perfectionis amoris non desumitur ex maiori pugna, aut difficultate assequutionis illius, sed ex maiori intensione, & assiduitate

fervoris, quo diligitur obiectum; quod reverà potius dilectioni amicorum, quàm inimicorum aptatur amor. Et hæc de secundâ distinctionis parte sufficiant.

19. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis enucleatione, tertia præfatur thesis: *A Magistro non diffitetur in littera, quòd sine perfecta inimicorum dilectione, alicui dimittatur peccatum.* Quam deducit Magister quodam ex dubio, quod ex Augustini verbis suboritur in textu.

20. Hæc sunt expressa Augustini eloquia in Enchir. cap. 73. *Diligere inimicos non impleri à tanta multitudine, quanta exauditur in oratione Dominicâ*: ergo non incongruè infertur, quòd alicui non diligenti inimicum, dimittatur peccatum à Deo: igitur à Magistro non diffitetur in littera, quòd sine perfectâ inimicorum dilectione, possit alicui dimitti peccatum.

21. Deindè, poterat quis hunc ex his concinnare discursum: Peccata non dimittuntur adultis, nisi charitatem habeant; sed alicui non diligenti inimicum, dimittuntur à Deo peccata: ergo aliquis non diligens inimicum poterit charitatem habere; sed hoc maximè repugnat; quia dùm præcipitur proximi dilectio, sub proximi nomine, omnis intelligitur homo, sive amicus, sive inimicus: ergo.

22. Respondet primò ad dubitationem Magister, iuxta aliquorum sententiam, ipsos sustinuisse, posse quempiam charitatem habere, & inimicos non diligere, quin præceptum generale de proximorum dilectione suæ opinioni officiat: Dicentes, perfectis dari in præceptum diligere omnem hominem, etiamque inimicum imperfectis verò, seu minoribus, in consilium; ita quòd nihil ampliùs sit eis mandatum, nisi non odisse inimicos. Hæc autem opinio non est grata Magistro.

23. Aliter ergò respondet Magister, præceptum illud de inimicorum dilectione datum fuisse omnibus in præceptum, ut suadent, ostenduntque nuper appositæ Sanctorum Patrum authoritates; nec sufficere, ut impleatur de eorum dilectione mandatum, non odisse inimicos; sed ulterius necessariò requiri eos diligere; cum ipsorum dilectio haudubiè sit contenta sub illo amplissimo generalique præcepto: *Diliges proximum tuum sicut teipsum.*

24. Ad M.P. Augustini authoritatem dicentem, mandatum de inimicorum dilectione solùm datum fuisse in præceptum perfectis; imperfectis verò, sive minoribus in consilium; & cui duntaxat inni-

ritur opposita sententia, quam non plaudit Magister, imò fastidit in littera, respondetur, ipsum solum voluisse docere, quòd diligere inimicos charitate perfecta, esse tantum perfectorum; quin per hoc excludatur, alios nondum perfectos ad inimicorum dilectionem teneri.

25. Consentaneè his respondet Magister ad aliud Augustini dictum, nempe, diligere inimicos non impleri à tanta multitudine, quantà in oratione Dominicà exauditur; atque adeò nonnullos exaudiri à Deo, eosque veniam peccatorum suorum ab ipso adipisci sine inimicorum dilectione, sic esse accipiendum, quòd non diligunt eos charitate perfectà; non verò, quòd absolute non diligant, aut ipsos diligere non teneantur. Unde, assertum nostrum pro huius distinctionis partis enodatione appositum, quippè: A Magistro non diffitetur in littera, quòd sine perfecta inimicorum dilectione, alicui dimittatur peccatum, reverà omninò illæsum, & undique clypeatum manet.

26. Sed oppones primò in Augustini auctoritatem: Qui non dimittunt iram proximis suis antequam rogentur ab ipsis, profectò iram servant proximis suis; sed qui iram servant proximis suis charitatem non habent: ergo in oratione suà non sunt digni exauditione, nec rectè orant pro inimicis suis: igitur in oratione Dominicà exaudiri non debent; sed Augustinus sustinet, ipsos exaudiri à Deo in oratione Dominicà: ergo in his obvius est Augustinus.

27. Respondetur ex Magistri doctrina, aliud esse dimittere iram inimicis, & aliud signa iræ ipsis dimittere. Dimittere iram inimicis, necessitatis, & præcepti est; & ad hoc omnes tenemur, sive inimicus repugnet, sive veniam expostulet. Dimittere autem, non solum iram, verùm & iræ signa, maximæ, & excellentissimæ perfectionis est; sed ad hoc non tenetur homo, nisi in casu, in quo devotè, & humiliter ab ipsis postulatur venia. De hac ergo remissione, exauditioneque alloquitur Augustinus in littera textus.

28. Oppones secundò: Omnes qui servant iram erga inimicos suos, recitantque orationem Dominicam, profectò contra seipsos orare videntur; quia cum nolint inimicis suis dimittere, iam ex consequenti expostulant, quòd nec Deus dimittat eis peccata sua; sed qui postulant, quòd Deus non dimittat eis peccata sua gravissimè peccant: ergo qui iram servant erga proximos suos, & orationem Dominicam recitant, non solum possunt non exaudiri à Deo; verùm mortaliter peccare videntur.

29. Respondetur ex ipsa Magistri doctrina, quòd recitantes

ora-

orationem Dominicam ex corde, intendunt per eam, collationem bonorum, & peccatorum remissionem obtinere; sicque petentes, aut pœnitent, aut proponunt aliquandò pœnitere. Quamobrem, estò habeant iram erga inimicos suos, & orationem Dominicam recitent, non peccant lethaliter, quia non intendunt exposcere quòd fiat ipsis secundum pravam voluntatem, quam habent, sed secundum voluntatem bonam, quam, etsi tunc non habeant, intendunt tamen Dei supplicis habere. Si autem orationem illam recitarent, & nunquam proponerent ab illa inimicorum suorum recedere ira, quanvis iram exposcere non intenderent, culpam tamen suam absque dubio aggravarent.

30. Quidam autem cum Seraphico Doctore hinc Augustini profundum exponentes nutum; aliter instantiæ respondent, orationem illam Dominicam recitantes, dicentesque dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris, &c. non eam proferre in persona sua, sed in persona Ecclesiæ, cuius intendunt esse membra; sicque non petere contra seipsos, nec intentione principali, nec ex consequenti.

31. Tandem pro Opinione illa iam hinc explosa à Magistro, quippè, perfectis dari in præceptum diligere omnem hominem, etiamque inimicum; imperfectis verò, sive minoribus in consilium; ita, ut nihil ampliùs sit eis mandatum, nisi non odisse inimicos: Oppones tertio: Circa præceptum de proximorum dilectione, ad id solum tenemur, ad quod obligabantur antiqui; sed ad inimicorum dilectionem non tenebantur antiqui, sed potius ad eorum odium, iuxta illud Matthæi cap. 5. *Audistis, quia dictum est antiquis: Diliges amicum tuum, & odio habebis inimicum tuum*: igitur diligere inimicos ex charitate perfecta, solum est datum viris perfectis in præceptum; imperfectis verò in consilium; ita, ut ad aliud illos teneri non videatur, nisi non odisse inimicos.

32. Respondetur negando Minorem, & Consequentiam. Quia nec lex antiqua, nec nova nunquam præcepit odio habere inimicos; imopotius eorum dilectio continetur sub amplissimo illo præcepto: *Diliges proximum tuum sicut teipsum*. Hebræi enim sic à contrario sensu arguebant, sed perperam tamen: Nobis tantum præcipitur diligere amicos: ergo tenemur odire inimicos. Cum ergò id legitimè non deducatur ex Hebræorum instantia, inimicorum dilectionem semper fuisse omnibus in præceptum, & nunquam in consilium datam, à nullo hinc sane poterit inficiari.

Oppo-

33. Oppones quartò Divum Ambrosium super cap. 2. Canticor. in distinctione superiori dicentem : *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex omnibus viribus tuis, & proximum tuum sicut teipsum, & inimicos tuos non ex tota virtute, nec sicut teipsum, sed sufficit eos odio non habere* : ergo quia mandatum generale de inimicorum dilectione, non est datum omnibus in præceptum, cum sufficiat nobis, odio non habere inimicos, pro huius præscripti adimplerione exactâ.

34. Respondetur ex Magistro in textûs litterâ distinctionis antecedentis, Divum Ambrosium nunquam dixisse, inimicos non esse diligendos, sive sufficere nobis pro præcepti adimplerione, eos non odio habere; sed ipsum solum ostendisse gradus diligendi Deum, proximum, & inimicum. En Magistri verba, quæ omnem penitus eliminant dubitationem, dum tanti Doctoris mentem illustrant. *Dicit etiam : Diligite inimicos, nec addit ex tota virtute, nec sicut teipsum, sed simpliciter. Sufficit enim quoddam diligamus, & non odio habeamus, id est, sufficit dicere, ut diligamus, & odio non habeamus, non quia eos diligere non debeamus sicut nos, quia proximi sunt, sed sufficit si eos minus diligimus, quam alios proximos, quod loquutionis genus innuit.*

35. Oppones quintò : Nulli est rationale dubium, totius perfectionis culmen esse diligere inimicos, pro ipsisque assidue exorare; sed non omnes tenentur ad totius perfectionis culmen : ergo non omnes vinculo præcepti alstringuntur ad inimicorum dilectionem; atque adeo pro debita mandati executione fat erit odio eos non habere.

36. Respondetur ex ipsius Magistri doctrinâ, quod diligere inimicos effectu, simulque affectu, operis exterioris exhibitione, dum se offert temporis opportunitas, est perfectionis culmen : At, eos sic diligere, dum in ipsos incumbit necessitas, est necessariæ obligationis, iuxta illud Ioannis cap. 5. Si quis viderit proximum suum, sive amicum, sive inimicum necessitatem habere, & clauserit viscera sua ab eo, iam amplius non est charitas Dei in eo. Unde, omnes tenemur vigore illius vastissimi dilectionis proximorum præcepti diligere inimicos, non solum quoad affectum, verum quoad effectum, præsertim in casu necessitatis; sicque pro huius divini adimplerione mandati, fat non erit odio non habere inimicos, sed necesse est eos positivè diligere. Et hæc de tertiâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

37. **Q**UÆSTIO 1. An omnes teneantur suos diligere inimicos quantum ad affectum? Ex Angelica Schola D. Thomas 2. 2. q. 25. art. 8. & in 3. dist. 30. q. 1. art. 1. Chalvet tom. 7. lib. 4. q. 7. cap. 1. & seqq. Camerinus tom. 2. q. 25. art. 8. & 9. Nicolai in 3. dist. 3. q. 1. art. 1. & seqq. Philipp. à SS. Trinit. tom. 3. tract. 1. disp. 11. dub. 9. Raynes de Pisis tom. 2. verb. amor, cap. 7. & seqq.
38. Ex Subtili Schola Scotus in 3. dist. 30. q. unic. Poncius tract. 8. disp. 32. q. 4. & 5. Benjumea de charit. dist. 4. q. 3. art. 2. Boyvin tom. 3. disp. 3. de charit. cap. 1. q. 6. Castillo Velasco de charit. disp. 4. q. 3. Herincx p. 3. disp. 11. q. 6. Aquila in 3. dist. 30. q. 1. Gallus in 3. dist. 30. cap. 1. & seqq. Cavellus in schol. in 3. dist. 30. q. 1.
39. Ex Schola Eximia Suarez de charit. disp. 4. sect. 1. & seqq. Amicus tom. 4. disp. 28. sect. 3. Castro Palao tom. 1. tract. 6. disp. 1. punct. 6. & seqq. Carleton tom. 2. disp. 37. sect. 5. Filiucius tom. 2. tract. 28. cap. 1. q. 6. & 7. Valentia 2. 2. disp. 3. q. 3. punct. 2. Turrianus de charit. disp. 73. dub. 1. & seqq.
40. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 30. art. 1. q. 4. Alensis 3. p. q. 72. art. 1. Gabriel in 3. dist. 30. q. 1. Aureolus in 3. dist. 30. q. 1. art. 1. Durandus in 3. dist. 30. q. 1. Bonæspei tract. 4. disp. 4. dub. 4. Caspensis tom. 2. tract. 17. disp. 3. sect. 2. Estius in 3. dist. 30. §. 1. & seqq.
41. Quæstio 2. An omnes teneantur diligere inimicos quantum ad effectum? De quò, hic q. 1.
42. Quæstio 3. An diligere amicum sit maioris perfectionis, quam diligere inimicum? De quò, hic q. 1.
43. Quæstio 4. An in præcepto charitatis, inimicus nomen proximi fortiat? De quò, hic q. 1.
44. Quæstio 5. An teneantur homines animam suam pro inimicis ponere? De quò, hic q. 1.
45. Quæstio 6. An sit perfectissima charitas animam pro amicis ponere? De quò, hic q. 1.
46. Quæstio 7. An possit homo diligere inimicum sine gratiâ actuali, aut habituali? De quò, tom. 2. dist. 24. q. 3.